

İhlaslı ve mütesanid bir şahs-ı manevîyi hiçbir fitne çökertemez



Her meselenin hakkı verilerek yapılan meşveretlerle sonuca bağlandığı, ihlâs ve tesanüd manaları üzerine bina edilmiş bir şahs-ı manevîyi hiçbir fitne veya dayatma çökertip dağıtamaz.

Şahs-ı manevî, tarih boyunca imanla küfür arasında cereyan eden bir mücadelenin, ahirzaman olarak nitelenen çağımızda daha da şiddetlenerek devam edeceği, bir gerçek.

Bu mücadelede her türlü yalan, iftira, tuzak, komplo ve hileye başvurulacağı ve insanların bilimum zaaf ve boşluklarının kullanılıp değerlendirilmek isteneceği de. Onun için her an çok dikkatli ve müteyakkız olunması icab ediyor.

Bu da yetmiyor. Şahsî plandaki dikkat ve teyakkuzun ötesinde, sağlam ve sarsılmaz hakikat ve ölçüler üzerine bina edilmiş güçlü bir şahs-ı manevînin şemsiyesi altına girmek gerekiyor.

Fert dâhi de olsa, tek başına hücumları göğüsleyemez. Vâki saldırılara dayanabilmek ve daha da ötesinde püskürtebilmek için, mutlaka muhkem bir cemaat dayanışmasına ihtiyaç var.

Cemaat deyince de, kesinlikle şahıs eksenli hareketleri anlamamak lâzım. Hiçbir şekilde şahsı ön plana çıkarmayan, şahs-ı manevî manasını mutlak manada hakim kılabilmiş ihlâslı, yekvücut, mütesanid beraberlikler gerekiyor.

Çünkü derinlere kök salmış, manevî bağlarla tahkim edilmiş, her meselenin hakkı verilerek yapılan meşveretlerle sonuca ve karara bağlandığı, ilâhî bir istihdamla ihlâs ve tesanüd manaları üzerine bina edilmiş bir şahs-ı manevîyi hiçbir fitne veya dayatma çökertip dağıtamaz.

Bu ölçülerin ısrarla vurgulandığı Risale-i Nur Külliyyatını okuyan insanlar tarafından teşkil edilen şahs-ı manevînin, başından beri bir numaralı hedef olmasına rağmen, bütün baskı, dayatma, tuzak, fitne ve komploları boşa çıkararak hizmete devam edebilmesinin sırrı işte burada.

Üstadın vefatından sonra Nur hareketinin zaafa düşüp dağılmak şöyle dursun, daha da güçlenerek dünyayı kucaklar boyuta erişmesinin de.

Ne mutlu o şahs-ı manevî sırrına erenlere...

Tabii, içinde bulunduğumuz sıkıntılı ortamda, bu sır ve mananın çok daha kapsayıcı bir çerçevede düşünülüp yaşanmasına ihtiyaç var.

Ehl-i dalâletin tam bir tesanüd halinde, adeta cemaatleşmenin getirdiği bir şahs-ı manevînin dehasından aldığı ilâve güçle hücumuna karşı, ehl-i hakkın o kuvveti dengeleyip göğüsleyecek güç ve ağırlıkta bir mukabil şahs-ı manevî çıkararak hakkaniyeti muhafaza ve hakkı bâtılın savletinden kurtarma vazifesi son derece önemli.

Bunun için, meşrep ve metodları farklı olsa da hedefleri aynı olan hizmet ekolleri arasında "rekabetkârane ihtilâfın bulunmaması" yetmez.

En bedevi aşiretlerin dahi haricî taarruz karşısında aralarındaki kavga ve ihtilâfları bir kenara bırakarak kenetlenen tavrının gerisinde kalmayarak, hakikî ve samimî muhabbete dayanan bir ittifak ve dayanışma içine girilmesi gerekir.

Bediüzzaman, Birinci İhlâs Lem'asında, haricî düşmanın hücumunda dahilî münakaşaları terk edip, ehl-i hakkı mağlûbiyet ve zilletten kurtarmayı en birinci ve en mühim bir uhrevî vazife telâkkî ederek, yüzlerce âyet ve hadisin şiddetle emrettiği kardeşlik, sevgi ve yardımlaşmayı yerine getirmemiz gerektiğini ifade ile şöyle diyor:

“Bütün hissiyatınızla ehl-i dünyadan daha şiddetli bir surette dindaşlarınızla ittifak ediniz.”

Bu ittifakın, olması gereken seviyede başarılamayışi yüzündendir ki, maruz kalınan sıkıntılar bir türlü aşılamıyor. Artarak devam eden haksızlıkların yol açtığı mağduriyetler giderilemiyor.

Musîbetin devamı için kadere fetva verdiren bu durumun artık sona erdirilmesi gerekiyor.

Yaşanan tecrübeler şunu öğretmiş olmalı: Siyasetle bu işler olmuyor. Aynı inanç ve değerleri paylaşıp “hakka hizmet” ortak paydasında buluşan insanların siyaset dışı zeminlerde safları sıklaştırmasının vakti çoktan geldi de geçti bile. Hedef ve misyonunu rıza-yı İlâhîye erişmek ve önce kendisinin, sonra başkalarının imanlarını ve ebedî hayatlarını kurtarmak olarak tarif eden hizmet erbabı, tevhid-i imanîye dayalı gönül birliği üzerine inşa edilecek “vahdet-i içtimaiye”yi gerçekleştirmek için neyi bekliyor?

Risaleleri bir defa gözden geçirdiğini, ama daha sonra “döne döne” tekrar okuma gereği duymadığını söyleyenler olmuştur biliyorsunuz. Oysa ilk emri “Oku” olan Kur'an'ın bu çağa dersi ve mesajı niteliğindeki Risale-i Nur “döne döne, tekrar tekrar” mütalâa edilmesi, Zübeyir Gündüzalp'in ifadesiyle “dem ve damarlara karışacak derecede” okunması ve hazmedilmesi gereken çok önemli bir külliyat.

Öyle olmasa, bizzat müellifi, kendi eserlerini son anlarına kadar, yüzlerce defa okuma ihtiyacı duyar; her okuyuşunda yeni ve farklı manalar keşfederek çok istifade ettiğini söyler miydi?

Bu durum hem külliyatın ağırlıklı bölümünü teşkil eden imanî bahisler, hem de imanî prensipleri hayata taşıırken dikkate alınması gerekli parametreleri gösteren lâhikalar için geçerli.

Üstadın dediği gibi, Risalelerin birini diğerine tercih etmek mümkün değil. Her birinin, kendi makamında riyaseti var. Ve insan bir okuyuşunda fark edemediği bir incelik ve nüansı sonraki okuyuşlarından birinde görebiliyor. Böylece her okuyuş insana yeni ufuklar açıyor. Şuurlu ve dikkatli bir okumanın sürekli kılınması ise, insanı sonu olmayan bir tekâmül sürecine taşıyor.

İşin bir de, hayatın akışı içinde değişen hadiselerin insanı karşı karşıya getirdiği farklı durumlara bakan boyutu var ki, orada da nazarî ölçülerin yaşanan hayata filen tatbiki söz konusu.

İşte onlardan birinin ifade edildiği bir pasaj:

“Nasıl ki, gayet büyük bir meydan muharebesinde ve iki tarafın büyük kuvvetleri toplandığı bir sırada iki tabur çarpışıyorlar; düşman tarafı en büyük ordusunun cihazat-ı muharebesini (savaş teçhizatını) kendi taburuna imdat ve kuvve-i maneviyesini fevkalâde takviye için her vasıtayı istimal ederek, ehl-i iman taburunun kuvve-i maneviyesini bozmak ve efradının tesanüdünü kırmak için her vasıtayı kullanır, ehemmiyetli bir istinadgâhı kendine temayül ettirerek ihtiyat kuvvetini dağıtır, Müslüman taburunun her bir neferine karşı cemiyet ve komitecilik ruhuyla mütesanid bir cemaat gönderir, bütün bütün kuvve-i maneviyesini mahvetmeye çalıştığı hengâmda Hızır gibi biri çıkar, der:

“ ‘Me'yus olma! Senin öyle sarsılmaz bir nokta-i istinadın ve öyle mağlûp olmaz muhteşem orduların, tükenmez ihtiyat kuvvetlerin var ki, dünya toplansa karşısına çıkamaz, kâinatı dağıtamayan onu dağıtamaz. Şimdilik mağlûbiyetin sebebi, bir cemaate ve bir şahs-ı manevîye karşı bir neferi göndermenizdir. Çalış ki, her bir neferin, istinad noktaları olan dairelerden manen istifade ettiği kuvvetli kuvve-i manevîye ile bir şahs-ı manevî ve bir cemiyet hükmüne geçsin’ dedi ve tam kanaat verdi.” (Sikke-i Tasdik-i Gaybî, s. 61)

Bu dehşetli zamanda iman-küfür mücadelesinin bu şekli aldığı; ehl-i dalâletin taarruzuna karşı “cephe savaşı” veren ehl-i iman taburundaki her bir ferdin, özellikle moralleri bozmayı hedefleyen komiteci bir muhasara altına alınabildiğini; ayrıca o taburdakilerin arasına fitne sokarak tesanüdlerini sarsmaya yönelik tezgâhların ve yanı sıra, haddizatında ehl-i iman safında yer alan bazı kuvvetleri türlü hile ve desiselerle yanına çekerek ehl-i imanı zayıf düşürmenin de aynı stratejinin bir parçası olduğunu ifade eden Üstad, tam o hengâmda Hızır gibi yetişen Risale-i Nur'un şu dersine dikkat

çekiyor:

Manevî dayanaklarınız çok kuvvetli olduğu halde “cemaat ve şahs-ı manevî” şeklinde gelen hücumlara ferden ferdâ mukabele etmeye çalıştığınız için mağlûp duruma düşüyorsunuz. Bu hatanızı bir an evvel düzeltin ve siz de kuvvetli bir şahs-ı manevî teşkil edip sarsılmaz bir tesanüdle mukabele ederek taarruzları püskürtün.

Yani, bilhassa İhlâs ve Uhuvvet Risalelerinde dile getirilen ikazlar, burada stratejik öneme sahip nüanslarla yeniden dikkatimize sunuluyor.

Manevî cihadda cephe savaşı veren mücahitlerin, dayanmak ve başarmak için ihlâslı bir şahs-ı manevî teşkilinden başka bir çareleri yok.

Üstad, Sungur’a Kadir Gecesinde milletvekiline mektup yazma vazifesi veriyor.

1956’da Isparta’da bir Kadir Gecesi. Talebeler Üstadın yanında evrad ve ezkârla meşgul. Herkes gecenin feyziyle uhrevî bir atmosfere gark olmuş. Sungur da Hizbül-Hakaik’a dalmış. Ve o esnada arka odadaki talebelerin kapısında beliren Üstad, “Sungur, sen gel” diye işaret ediyor.

Ve “Risale-i Nur hizmeti için Ankara’ya, Tahsin Tola’ya şöyle bir mektup yaz” diyor. O manevî havadan çıkmak istemeyen Sungur ise “Bu gece çok mübarek, sabahleyin yazarım” diye düşünüyor. Sabaha yakın Üstad gelip soruyor: “Ne oldu, yazdın mı?”

“Hayır Üstadım, henüz yazmadım.”

Bu cevap üzerine Üstadın teessürü yüzünden okunuyor. Ve sabah olunca tekrar Sungur’u çağırıp, “Şimdi hemen o hizmet için Ankara’ya gideceksin. Alâküllihal bu hizmet, okuduğun kadar önemliydi” diyerek, bu güzide talebesini hiç yatırmadan ve uyutmadan başkente gönderiyor. (İhsan Atasoy, Mustafa Sungur, s. 139-40)

Bu hadiseden çıkarılacak çok önemli dersler var. Demek ki, bazı hallerde zahiren küçük gibi görünen, ama hizmet açısından gerekli olan bir husus, yerine göre, mütalâa, kıraat, evrad, ezkârın da önüne geçen bir öncelik kazanabiliyor; Risale-i Nur için milletvekiline yazılacak mektup, evrad okumaktan daha önemli olabiliyor.

“İhlâs ve rıza-yı İlâhî yolunda zerre, yıldız gibi olur” sırrıyla da çok yakından ilgili olan bu hassas ölçü Üstadın yokluğunda nasıl uygulanacak?

Elbette, istişareyi hakkını vererek yapan ihlâslı, mütesanid bir şahs-ı manevînin kararlarıyla.

Kardeşlik dersleri

“Mü’minler ancak kardeştir” diyen bir dinin mensupları, “Ey Allah’ın kulları, kardeş olunuz” diyen bir Peygamberin (asm) ümmeti ve “Biz muhabbet fedaileriyiz, husûmete vaktimiz yok” diyen bir Üstadın talebeleriyiz.

Peki, bunların gereğini bihakkın ve lâyıkiyle yerine getirebildiğimizi söyleyebiliyor muyuz?

Bu açıdan kendimizi gözden geçirmemiz şart.

Meselâ Uhuvvet Risalesi’ni bu gözle yeniden ve dikkatle okumamız gerekiyor.

Buna çok ihtiyacımız var.

İşte bu eserin bize hatırlattıklarından bazıları:

* Mü’min kardeşlerimizden, hoşumuza gitmeyen bir yanlışlarını bahane ederek, diğer bütün güzel sıfat ve hasletlerini yok sayıp husumet beslediğimiz veya uzak durduğumuz kişiler var mı?

* Küçük kusurları—dargınlık sebebi yapmak suretiyle—iman ve İslâmîyet gibi muazzam değerlerin önüne geçirme zulmünü işliyor muyuz?

- * Bizi mü'minlerle, hattâ bütün varlıklarla bağlayan Esmâ-i Hüsnâ başta olmak üzere, onlarla aramızdaki sayısız birlik bağının farkında mıyız ve farkındalığın gereğini yaşayabiliyor muyuz?
- * Başkalarında kusur aramadan önce, asıl ve en tehlikeli düşmanımız olan kendi nefsimizin ayıp ve kusurlarını düzeltmek için ne yapıyoruz?
- * Dinimizi ve mukaddes değerlerimizi hedef alıp tahribe çalışan ve bütün şiddetiyle her koldan devam eden haricî taarruzlara, dahildeki bilimum sun'î ihtilâfları bitirerek, yekvücut bir dayanışma ile mukabele gereğinin neresindeyiz?
- * İhtilâfımızdan istifade eden zalimlerin zulmüne karşı, aklımızı başımıza alıp iman kardeşliği kalesine sığınmak için daha neyi bekliyoruz?
- * "Hak yalnızca benim mesleğimdir" sözünde ifadesini bulan tekelci yaklaşım yerine, "Mesleğim haktır veya daha güzeldir, ama hak yolundaki diğer hizmet erbabından da Allah razı olsun" anlayışına bina edilmiş samimî kardeşlik ittifaklarını ne zaman tesis edip yaygınlaştıracacağız?
- * Tevhid odaklı hâlis bir ubudiyet ve sâfi bir hizmet manasını yakalamanın önemli şartlarından biri, manevî hayatımızı husûmet, haset, kıskançlık, inat, tarafgirlik, gıybet... kirlerinden bir an önce temizleyip huzura kavuşmak değil mi?
- * "Şimdiye kadar mabeyninizdeki fedakârane uhuvvet ve samimane muhabbet sarsılmasın. Biz değil cüz'î hukukumuzu, belki hayatımızı ve haysiyetimizi ve dünyevî saadetimizi Risale-i Nur'un en kuvvetli rabitası olan tesanüde feda etmeye mükellefiz" ikazları bizim için ne ifade ediyor?

Soruları ilânihaye uzatmak mümkün.

Üstadın bu Risaledeki mektuplardan birinde geçen "Bin haysiyetim olsa kardeşlerimin mabeynindeki muhabbet ve samimiyete feda ederim" sözü ve "Yâ Erhame'r-Râhimîn, kardeşlerimin kalplerini birbirine tam sadâkat ve muhabbet ve uhuvvet ve kardeşlikle doldur" niyazıyla.